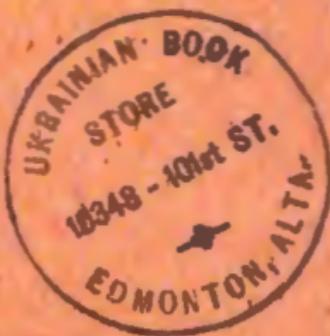

1.

Рік 1.

ИДАВНИЦТВО „ПРОСЬВІТА“.

ДЕ-ЩО
про австрійську
ДЕРЖАВУ.

PRICE

15c.

10234 - 101st St.

Edmonton, Alberta

акладом Товариства „Просьвіта“
в Нью Йорку, Н. Й.

1915.

Укр. Товариство
„ПРОСЬВІТА”

в НЮ ЙОРКУ Н.Й.

випускаючи се перше число між людьми і просим щоби кождий з наших читачів старав ся приєднати собі і на дальнє нашу бібліотеку котру задумуем видавати в більших обемах більше поучаючі книжки на се щоби вдоволити наших читачів на чужій землі Злучених Держав і Канади.

Ч. 1.

РІК I.

ВИДАВНИЦТВО „ПРОСЬВІТА“.

ДЕ-ЩО ПРО Австрійську ДЕРЖАВУ.

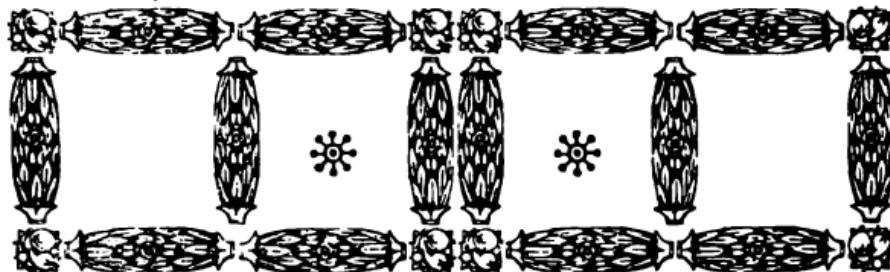

— — — — — Ціна 10 цт. — — — — —

Накладом Товариства „Просьвіта“
в Нью Йорку, Н. І.

1915.

З друкарні „Пролома“ 639 Іст II ул.
Нью Йорк, Н. І.

I. Давнійша Австрія і єї володарі.

Матерним красм австрійської держави належить уважати нинішне архікняжество Австрію, до котрого в протягу часу інші коронні краї прилучилися. В давних часах належало оно до Римлян, а римський цісар Марк Аврелій заложив був в 160 літ по різдві Христовім для охорони того краю від неприятелів кілька кріпостей над Дунайем, межи котрими найсильнішою була Віндобона, нинішній Віденъ. Мимо того край той довго ще терпів від посторонніх народів, котрі не мали стало-

го мешканя а переходили з місця на місце, глядаючи для себе добичи.

Наконець в 983-ім році почастилося первим володарям Австрії з Бабенберського дому, не тільки побідити і дальнє від границь своїх відогнати неспокійних неприятелів, але і розширити свою малу країну будь через підбите будь через добровільне прилучене країв сусідних. Від того часу не проминуло ні одно століття, щоби до Австрії не прибувало по якій частині з поблизьких країв, аж наконець стала Австрія славним в Європі ціарством, яким є і нині.

Володарі Австрії з дому Бабенбергів відзначалися великою хоробростю і християнською добротою серця. Особливо славні були ті межи ними, котрі мали імя Леопольд. Леопольд I., основатель дому Бабенбергів, провадив щасливі війни против неспокійних Уг-

рів, і заложивши много оборонних місць в своїм краю, зробив його так сильним, що потомки його могли вже і без чужої помочи против всяких нападів боронитися. Межи його наслідниками найбільше прославилися Леопольд IV., почислений до святих, котрий прилучив до свого краю Стирию, і Леопольд VII., названий Славним. Сей воював довго в чужих краях, а вернувшись до відчини побільшив її через закуплене значної частини Країни. За його панування процвітала торговля в австрійських краях, піднісся добробут підданих, а на його дворі збиралася знамениті співці з цілої Німеччини, щоби славити так доброго володаря.

По 32-літнім славнім пануванню Леопольда VII. наступив син Йоло Фридрих II., котрий побив Татар, впавших до його держави, і відогнав їх на все від своїх границь. Сей Фридрих пану-

вав 16 літ, однакож умираючи (1246р.) не лишив по собі жадного потомка. Він був послідним володарем Австрії з роду Бабенбергів. По його смерти добивалися о владу над тим краєм многі посторонні князі, з котрих найсильніший був чеський король Оттокар. Сей панував над Австрією около 20 літ і прилучив до неї прочно Країну і Корутанію. Наконець прийшов на австрійський престол граф Рудольф з Габсбурга, основатель нового і тепер пануючого в Австрії дому Габсбурзького (1275 року).

II. Рудольф з Габсбурга.

Тоді як умер послідний з Бабенбергів, Фридрих II., був в Німеччині великий нелад. На публичних гостинцях убивано людей, спокійних меш-

канців обдирano, рицарі-опришки і їх слуги палили цвітучі міста. А не було судії, котрий би запобіг сему лиху; кождий сам собі помагав, як міг.

Тому неладови хотіли німецькі князі конець зробити і вибрали в році 1273-ім графа Рудольфа з Габсбурга німецьким цісарем.

Рудольф був чоловік справедливий і набожний. Його першим старанем було, щоби укарати рицарів-опришків і привернути лад в державі. Завсігди дбав о право і справедливість. За його панування міг подорожний купець безпечно їхати своєю дорогою а селянин в спокою управляти землю.

Як строгим був Рудольф против злочинців яко судія, так впрочім був дуже людяний. Коли його дорадці часом йому закидали, що він за надто лагідний і добрий, звик був говорити:

„Мої приятелі! я вже нераз жалував, що я був за строгій, але ще ніколи, що бувем заласканий“.

Кождий з його підданих мав вільний приступ до нього. Коли раз якісь бідний чоловік хотів до нього йти а страж його не пускала, кликнув цісар: „А пустіть же його! Чи ж я на тоє вибраний цісарем, щоби съте мене замикали?“

Рудольф мав свої посіlosti в Швейцарії, котра тоді належала до німецької держави: а в австрійських краях панував Оттокар, король чеський. Коли ж сей Оттокар не хотів Рудольфа узнати німецьким цісарем, прийшло межи ним і Рудольфом до війни. Оттокар був побитий і в бою поляг.

Відтак Рудольф в 1282-ім році за згодою інших німецьких князів краї Австрію, Стирію, Карпінту і Країну

передав своїм синам, Альбрехтови і Рудольфови. Від того часу панує в тих краях дім Габсбургів.

III. Цісар Максиміліян I.

Одним з найзнаменитіших князів Австрії був цісар Максиміліян I. Він через двайцять шість літ панував і зробив багато доброго для своєї держави. Без устанку займався якоюсь працею, бо „дармоване,“ говорив не раз, „зідає душу, як ржа желізо.“

Ще як мав пятнайцять літ, взяв його раз отець, цісар Фридрих III., з собою до міста Трієру. Там побачив його герцог Бургундський, Кароль

Смілий, найбогатшій князь свого часу. Він мав доньку єдиначку, Марію, дідичку великих і гарних країв. Повернувшись до дому, не міг її досить наговорити ся о молодім цісаревичу. Небавком Кароль в битві поляг. Опісля королевич французький і Максиміллян старали ся о руку Марії, она ж вибрала цісаревича.

По смерти вітця став Максиміллян князем Австрії а враз вибрано його цісарем Німеччини. Перед івсів старав ся, як вже двіста літ Рудольф, зробити лад і спокій в державі. Нікому не вільно було самому вимірити собі справедливість, але установив найвисший суд, де кождий мав уdatи ся, если дізнав якої кривди.

Також закладав школи і давав нагороди мужам, котрі відзначалися наукою, штukoю і пожиточними винайденнями. Вспирав щедрими датками у-

чених не тілько свого краю, але і посторонніх, а і сам писав наукові діла і укладав гарні пісні. В піснях любив ся так дуже, що на своїм дворі удержував найславнішіх свого часу співців Німеччини, а тії співали о його мудрім і щасливім панованю.

Послідні дні життя того цісаря суть також для всіх пануючих приміром. Маючи шістьдесят літ, занедужав небезпечно в січні 1569-го року, а прочуваючи близький свій конець, казав спровадити до себе набожного монаха і представив його своїм дворянам тими словами: „Сей муж має мені показати дорогу до вічності.“ Перед смертю поручив, щоби тіло його виставлено для оглядання через цілий тиждень, щоб людям відсвіжити тямку на смерть. Він пращав ся зі всіми своїми слугами і мовив до плачучих над ним: „Чого плачете? чи для того смертний чоло-

вік умирає?“ Після його послідної волі зложено його тіло до тої трумни, котру він яко пригадку смерти за життя свого всюди з собою возив.

IV. Взріст Австрії.

За цісаря Рудольфа складала ся Австрійська держава з нинішнього архикняжества Австрії, з Стирії, Каринтиї і Країни. Його наслідники прилучали що раз нові краї до держави.

Графиня Тиролю, Маргарета Мавльташ, обіцяла герцогам Австрії віддати свій край, коли б її син умер бездітно. В січні 1363 р. сей син умер дій-

стно, а герцог австрійський Рудольф IV. поспішив в сей час до Тиролю. Маргарета віддала йому зараз пановане, а тирольська шляхта зложила присягу новому володареви.

Герцог Альбрехт V. оженив ся з дочкою німецького цісаря Зигісмунда і дістав за нею маркграфство Моравію (1423. р.), а перед смертю назначив його Зигісмунд наслідником трону в Угорщині і Чехах, і Альбрехт коронував ся в обох краях як король. По нім обняв спін його Владислав, котрий родив ся по смерти вітця і для того „Посмертним“ був званий, панував всіх австрійських країв: коли однакож вже по чотирох роках умер, Угорщина і Чехія відлучили ся від Австрії. В тім часі Угорщина мусіла вести тяжкі війни проти Турків, котрі, прийшовши з Азії і завоювали грецьке цісарство, хотіли і даліше краї загорнути під своє

пановане. Молодий король угорський Людвік був під Могачем від Турків побитий і стратив в тій бутві житє (1526. році). А що він умер бездгно, то Угорщина і Чехи а також Шлезк дісталися його шваграви Фердинандові I. Австрійському, цісареви Німеччини, внуку Максиміліяна I.

Через прилучене Угорщини, Чех, Моравії і Шлезка взросла Австрія більше ніж в двоє в своїм обемі, она стала тепер великою державою в Європі і благословеною від всіх християн. Бі через довгій час відбігала Австрія щасливо напади Турків, котрі не переставали набігати на сусідні з ними християнські краї, особливо на Угорщину.

До Угорщини належав і Семиград, але через всілякі випадки відорвався був від Угорської корони і мав через якійсь час окремих князів. Однакож за

цісаря Леопольда I. прийшов і Семиград до Австрії (р. 1695).

V. Облога Відня 1683 р.

В 1683-ім році минуло двіста літ тому, як Відень був в дуже великім небезпеченстві. З двістatisячним військом Турки прибули під брами міста рабуючи і палячи все, що натрапили. Цісар Лепольд з цілим двором опустив столицю, в котрій була лише мала залога війскова. Але начальником тої залоги був муж хоробрий і свідомий штуки военної, граф Ридиг'єр Штаремберг. Також міщане і студенти віденські настановили радше умерти, аніж

віддати своє місто, столицю краю, в руки дикого ворога.

Через два місяці облягали Турки Відень. Гарматами поробили в мурах діри, шанці порохом висаджували в воздух, під брамці підкопували міни з пороху, а при тім штурмовали з величним завзяттям. Оборонці відмінно всі напади з найбільшою хоробрістю, але їх силі зачали чим раз слабнути наступ проти превеликої переваги і завзятості непріятеля.

Цісар Леопольд зараз на самім початку війни просив о поміч короля польського Івана Собеского. Також і папа римський взивав того ж короля і ціле християнство о поміч против бісурманів, бо по упадку Відня не тільки Австрія дісталася би ся під владу Турків, але небезпеченство грозило і цілій Німеччині, а навіть і дальшим християнським державам.

Король Собеский радо приняв ся помагати і зачав чим скоріше збирати військо. Також в Німеччині збирало ся військо під начальством князя Кароля Лотаринського. Але Турки, довідавши ся о тім, зачали тим сильнійше напирати. Султан турецький післав до везера, котрый обляг Відену, посторонок його не мине, як Відня скоро не здобуде. Відтак везир загрівав яничарів до штурму, а поперед них гнав невільників, сам літав як скажений. Вложивши собі посторонок на шию, взивав, просив, заклинов своїх жовнірів на Магомета, щоби намятали на славу свого народа, щоби мали перед очима його власну загубу, котра не мине його, як не здобуде Відня. Тож бісурмані на осліп в огонь летіли і як сноси падали.

Аж на конець Собеский з польським і руським військом з одної сторони а Кароль Лотаринський з другої

сторони підходили під Відень. Недалеко міста оба війска злучилися разом і постановлено видати Туркам битву. Але везир ще і тепер не перестав штурмограти міста: до штугу вислав яничарів, а против християнських війск вислав кінницю, Татар і Угрів. Однак Татаре, зіткнувшись з війском Собеского, були поражені і не хстили дальше бити ся. Надаравмо заклинив везир-хана татарського до дальнього бою; Татаре уступили цілком, а тоді і Турки зачали слабнути. Тепер обляжені міста випали і взяли турецьке військо в два огні. Множество Турків полягло, богато дісталося до неволі, прочі утікли чим скоріше, лишивши цілий обоз. Везир небавком по приказу султана був умертвлений.

Велика була радість християн, а особливо мешканців Відня, коли вже були вільні від страшного ворога. Ці-

цар Леопольд сердечно обняв короля Собеського і враз з німецькими князями Лотаринським, Баварським і Баденським горячо дякував йому за подану поміж. В обозі турецькім знайдено безмірну здобич. Всі гармати, безчисленне множество золота, коней, верблюдів, овець, прекрасних шатер, килимів -- все те лишили Турки, утікаючи скоро. Навіть мішків з грішми не успіли з собою забрати.

VI. Мария Тереса

Остатний мужеський потомок Рудольфа з Габсбурга, цісар Кароль VI., умер 1740 року, оставивши наслідни-

цею престола дочку свою Марію Тересу. Але Марія Тереса мусіла много великих війн провадити, заким прийшла до спокійного посідання своїх країв.

Як скоро бо лиш отець умер, утворили Прусаки, Французи, Баварці і Саси межи собою союз, щоби заволодіти і поділити ся країми, котрі до Марії Тереси належали. Пруський король Фридрих II. виав несподівано до Шлезка і насильно вимагав від цісаревої, щоби йому той край відстунила.

В тій величій нужді удала ся цісарева о поміч до своїх вірних підданих, явила ся на соймі в Бретиславі, де одушевлені її словами Угри присягли „жертвовати весь масток і жите за свого короля, Марію Тересу.“ Вони додержали слова: вскорі зібрало ся численне війско і з помочкою Бога всі неприятелі були побіжені, тільки части Шлезка дісталася Прусам.

Коли війна скінчила ся, старала ся Мария Тереса всіми силами о те, щоби в краях, збурених нападами такких неприятелів, завести новий і лучший порядок. Сельському народові улекила тягарі, приказала податки розділити межи всіх підданих справедливо, старала ся о піднесене торгівлі промислу, двигла низші і висші школи і завела ноні відповіднійші уряди.

Посеред тих занять розпочав король Фридрих II. нову війну, котра сім літ тревала, і особливо для чеського краю дотклиця була. Однакож полководці цісаревої Давн і Лявдон побідили Фридриха і привели його в таке прикре положене, що нічого не осягнувши мусів мир заключити.

Послідні літа своєї жизни посвятали Мария Тереса передусім піднесеню добробита своїх підданих. За її

пановання прилучена зі стала року 1772 Галичина, а р. 1775 Буковина до Австрії, до котрої від того часу ті два краї належать. Мария Тереса умерла року 1780, від всіх оплакана і благословена.

VII. Цісар Йосиф II.

По смерти цісаревої Марії Тереси наступив у владінню австрійської держави цісар Йосиф II.

Був то незвичайний чоловік і монарх, яких не много подибує ся в історії. Мірного, невисокого росту, кріпкого тіло і хорошого лиця був цісар Йосиф II., і дуже мілий чоловік; окрім сего чоло ясне і високе опуковате ука-

зовало на превеликі здібності; ясні сині очі і ясний волос говорили про лагідність його. В домашнім житю був дуже неприбагливий: їв тільки, що голод домагав ся, нив дуже рідко і мірно, убирав ся без всякого прибагу, а спав звичайно на сіннику простім, покритім оленею ішкірою з подушкою шкіряною під голову. А при тім був дуже пильний; в літі о п'ятій, в зимі о шестій годині рано вставав заедно і займався справами держави.

Звичайно в зимі сидів ціsar Йосиф у Відні, а майже кожного літа виїзджав у подорож, найбільше по всіх краях австрійської держави, аби придивитися порядкам і пересвідчити ся, як прикази його сповняють ся. Любив заглянути несподівано в кождий кутик і слідити всякі проступки своїх підрядників.

Так от розказують, що в одному

одному місті був високий урядник цісарський дуже неприступний, а такий лукавий і лютий, що люди воліли не знати де йти, як до него, коли так пригодилося. Одного бідного ремісника, що ходив за якоюсь справою до него, так скривдив той урядник, що той не борак відрік ся цілої справи.

Але той ремісник пішов у дорогу за зарібком та й зайшов аж до Відня. У Відні слухає він, а люди не можуть нахвалити ся цісаря Йосифа, який він добрий і справедливий. Думає собі ремісник: я уже лишу свою справу на пропале, але того недоброго урядника бодай прискаржу.

Прийшов же він до цісаря Йосифа, і розказує свою річ, і як його той недобрий урядник покривдив. Цісар вислухав, допитував, а дальше питася: „А докажеш ти того?“ — „Докажу.“ каже ремісник. — Цісар записав собі

місто, урядника, ремісника і причину його скарги, таї каже йому: „Як праправда твоя, то доведеш свого; як неправда, то каранай будеш. Буду я в тім місті сам.“

Ремісник вернув ся назад до свого міста і росказав всім, що говорив з цісарем. Рознесла ся tota бесіда по місті, і занесла ся і до недоброго того урядника. — Розлючений урядник казав реміснику замкнути до тюрми, кажучи: „Чекай же, аж поки цісар не надіде і не зробить тобі справи.“

Сидить ремісник у темниці і жалує вже, що скаржив і що росказував, і не вірить ся йому, аби цісар приїхав його визволити. — Але не минула доба, надіздить до міста дійсно цісар Йосиф і найперше кличе до себе ремісника і високого урядника — і робить по істині їм обом справу.

Цісар Йосиф попирав розвій праці і всякого промислу. Так показало ся в одній його подорожі, як він шанував дуже стан хлібороба. Ідучи через Моравію, подибав коло Посович селянина орючого рілю. Велів він у сей час станути, зліз до рільника, а принявши за чепіги, обвів одну скибу плутом. Таким чином почестив цісар Йосиф хлібороба і показав не одному пустякови, що кождий стан годен своєї шаноби. До нині вказують тоє поле, де орав цісар Йосиф, і на памятку обходять той день весело.

Єще по нині удержанує ся пам'ять незабута про цісаря Йосифа, котрий однакож коротко, бо тільки десять літ, рядив державою, а вмер за скоро для людей, особливо для кривджених і убогих.

VIII. Цісар Фердинанд.

День 2. марця кожного року обходять народи Австрії зі смутком, бо того дня умер в 1835 році цісар Франц I. по довголітнім пануваню. По нім вступив на трон син його Фердинанд I.

Новий монарх відзначав ся вже за молоду особлившою лагідностію і добротою серця. Між іншим розказувано за него таку подію. Ще як молодий принц був раз на ловах; в тім оден з ловців стрілив так нещасливо, що зранив його в руку. Коли ж зачали слідити за неосторожним стрільцем, що привів наслідника трону в таке небезпечнство, принц не хотів сказати, як і в котрім місци він стояв, бо не хотів навести на слід виновного.

Фердинанд зачав своє панування уласкавленем многих засуджених. Його

послідній найважнійші діла були: надане конституції і знесене панщини.

Через конституцію дістали народи право вибирати собі заступників, котрі враз з цісарем мали б надавати устави і означати податки.

Панщину улекшив був вже цісар Йосиф II. Яка тяжка була доля народу в давних часах, видко із слів одного селянина, котрі сказав до цісаря Йосифа: „Найяснійший цісарю! Чотири дні панщини, пятого дня кажуть ловити рибу, шестого іти на лови з панством, семий належить ся Богови — звідки ж тут жити і платити податки:“ А хоті доля полекшала від цісаря Йосифа, все ж єще хлоп мусів богато задармо робити свому панови. І поле панське треба було обробити і сіно покосити і дрова в лісі рубати і т. и. Нераз в часі жив мусів хлоп свою найпильнійшу роботу покинути, коли пан

закликав на панщину. Скоро отже по наданю конституції в перший раз зібралися заступники народів, постановили, щоби панщину цілком знести, а добротливий монарх потвердив ту важну постанову, котра відтак стала обов'язуючою уставою.

В грудні 1848 року цісар Фердинанд зложив іановане, а на трон вступив наш найясніший монарх Франц Йосиф I. Від того часу проживав цісар Фердинанд в Празі в замку Градчині і займався музикою та природними науками. Добре його серце оказувалося при кождій нагоді і росказують о нім тисячні події. Умер 29 червня 1875 р., проживши звиш вісімдесят літ. Вдячний народ надав йому прізвище „Добротливого.“

ІХ. Цісар Франц Йосиф I. (з Габсбурга)

Уроджений в Шембруні дня 8-го серпня 1830 р. одружив ся з дочкою баварського князя Максимілляна, Єлизаветою ур. в Монахіюм.

Цісар Франц Йосиф I. обняв правліне австрійського престола дня 2-го грудня 1848 р. поabdикації свого стрия, цісаря Фердинанда I., і по зрешенню ся наслідства трону свого батька архикнязя Франца Кароля. Дня 8-го червня 1867 р. зістав коронований, королем Угор в Буда-Пешті.

Його правліне Австрією було, як вже нам звісно, для держави в користь, але та його державна користь не відбивалась зовсім здорово на нас Українцях. Зробив він богато зла для нас, а

також і богато добра, як звичайно народу підбитого, не свого.

X. Архикнязь Франц Фердинанд наслідник австрійського престола.

Архикнязь Франц Фердинанд, син Кароля Людвика, молодшого брата імператора, Франц Йосифа I., уродився дня 18 грудня 1863 р. По смерти арх. Рудольфа наслідство австрійського престола перейшло на арх. Кароля Людвика, а по його смерті в р. 1896 арх. Франц Фердинанд зістав правним наслідником австр. престола.

Арх. Франц Фердинанд, одружився з донькою чеського графа, Софією Хотек, і тому подружю, імператорський дім був довший час противний, бо графиня

Зофія Хотек не походила з роду пануючого дому.

Арх. Франц Фердинанд мусів зложити присягу, що зрікається претенсій до наслідства австр. престола, для своїх дітей.

А яко щирий наслідник австр. престола брав живу участь в політиці, а заїменований генеральним інспектором австр. армії, займався реорганізацією війска, яке вважав головною підставою австр. армії.

В часі послідніх воєнних алярмів, коли грозила небезпека війни з Росією українське питане здобуло йому велике значіння.

XI. Смерть Арх. Франца Фердинанда і його жени Зофії.

В неділю 28 червня 1914 р. замор-

дував 18-літній сербський студент Г. Прінціп вистрілом з револьвера австр. наслідника престола арх. Франца Фердинанда і його жінку Софію, на головній улиці Рудольфа і Франца Йосифа в місті Сараєві. Покійні залишили троє дітей: 13 літна княжна Мария, 12-літній князь Максиміліян і 10-літній князь Густав.

XII. Арх. Кароль Франц Йосиф новий наслідник австрійського престола.

По смерти арх. Франца Фердинанда яко спадщину отримав наслідство його братанок арх. Кароль Франц Йосиф уродився 17 серпня 1887 р. одру-

жив ся з графінею Зитою з дому Парма. Арх. Кароль має двоє дітей сина і доньку.

П. РАДЕЦЬКИЙ і Л. ЗЕЛІНСЬКИЙ

139 Ave. A. межи 8-9 улицею
в Нью Йорку,

поручають всім

Українцям свій пер-
ворядний українсь-
кий склеп з чере-
виками.

Ціни низькі і приступні.
Попираймо лише своїх Українців!

П. Ярема,

український погребник і бальзамовник
випозичас
керпчі на весілля, хрестини і інші
другі забави.

Памятайте адресу
115 Ave. A. Нью Йорк.
Tel. Orchard 2568

Tel. Orchard 2186.

**Turteltaub & Schaffer Pro
12 St. Marks Place, меже 2-3 Av.
Н ю Йорк.**
Поручають Вп. Родимцям перворядну
Реставрацію і Сальон,
для розривки кругольня,
галя на балі, концерти, весілля і ~~інші~~
забави. Зайдіть а не пожалуєте!

Перший Український Музикант
С. Цимбрівський,
414 Іст 9 ул. на вступі в Нью Йорку.
Достарчає музики на концерти,
балі, піжніки, весілля і т. п.
Свій до свого!

Перша Українська КНИГАРНЯ

на складі ріжного рода книжки як
шкільні, історичні, повісти, казки, спі-
ваники, байки і молитвенники, фоног-
рафи з трубами і без труб в ціні від де-
ять до п'ятдесять доларів. - Найно-
війші українські рекорди.

елегарки, бронзолета, перстені, кульчи-
ки і т. п.

Краєвий найліпший тютюн.

свіжі імпортовані товари по найдешев-
ших цінах.

Пишіть або зайдіть до

Г. Чарнецького,

29 Іст 7-ма улиця в Нью Йорку
на против руської церкви.

Tel. Orchard 7680

ПОЗІР! УКРАЇНЦІ ПОЗІР

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО

„ПРОСЬВІТА“

в

НЮ ЙОРКУ, Н.Й.

зорганізоване дня 9 лютого 1908 році.
в місті Нью Йорк.

Тов. „Просвіта“ приймає в члени
мужчин і жінок від 16 до 40 років
життя. Тов. „Просвіта“ платить му-
щинам за 50 цт. місячної платні 6 д.-
лярів запомоги в разі слабості або
каліцтва, а жінкам за 40 цт. міся-
чної платні 5 доларів тижневої запо-
моги.

А вразі смерти

100 ДОЛЯРІВ ПОСМЕРТНОГО
Хто ще не належить до тов. „Про-
світа“ нехай зараз вступає, бо зав-
тра запізно. Мітінги тов. відбувають-
ся що місяця в кожу другу суботу
по першім в

SHITZEN HALL, 12 E. 8 Str. : MARKS PL.: NEW YORK.